

кривия тия работи, понеже и наистина ги не знаа. Ако не бѣше дошелъ случайно въ конака зета на Бали ефенди — Юсуфъ, мѣртва въ щѣха да ме извлѣкатъ отъ тамъ. Той — Богъ да му дава здраве, животъ и добро — продума имъ нѣщо и заптиетата ме оставиха. Нѣкой ме придигна изотзадъ. Азъ едва-едва се опжихъ къмъ вратата и улицата. Зло голѣмо ме сполетѣ. Снагата ми е сломена. Какъ ще отивамъ утре на работа, не знаа.

Юсуфъ бѣше кадия.

Мама се мжчеше да се сдържи, но това не трая дълго: тя избухна въ глухо ридание. Отдавна душата ѝ бѣше на-кипѣла. И най-малкия поводъ бѣше достатъченъ.

Тате се опита да си съблѣче джубето, но не можеше. Мама почна да го разсъблича и тихо нареждаше пѣсень като на умрѣло. Гърбътъ и гърдитъ на тате бѣха покрити съ сини пятна. Въ това време влѣзе въ стаята и баба. Дълбока скръбъ назърна и отъ нейнитѣ очи. Веднага тя счука лукъ и наложи добре раненитѣ мѣста. Тате легна, но отъ болки не можеше да заспи. Едва призори сънъ го унесълъ.

На заранѣта мама се стегна. Пригответи и мене да излизаме. Тя поржча на тате да не става, за никаква работа да не мисли. Бѣхме вече на улицата. Тя ме държеше за ржка. Бързо вървѣхме къмъ турската махала. Кога минавахме презъ покрития мостъ, въ моето въображение се представи даскалъ Димитъръ, увисналъ на бѣсилото и сганѣта около него озжбена се хили. Скрѣбъ присви сърцето ми. Ние бързахме и отминавахме намусени, махмурлии турци. Тѣ враждебно ни гледаха изподъ вежди.

Ето ни вече предъ кжщата на Бали ефенди. Мама похлопа. Слугиня бѣлгарка отключи и откряна тежката порта. Намѣрихме се въ широкъ дворъ, покритъ съ дебелъ снѣгъ.

— Тука ли е Бали ефенди? — Искамъ да поприказвамъ съ него, — рече мама.

— Горѣ е! Нека му обада, — отвърна слугинята и припна по стълбитѣ къмъ втория катъ.